

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Quæstiones Canonicae De Decimis

Friderich, Melchior

Ingolstadii, 17010 [i.e. 1710]

Quæstio VII. Quando solvendæ sint decimæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61677)

tradicerent cum legi *Viam publicam*, ff. de *Via publica*, tum alijs *Juribus cit. n. 549.* allegatis.

566 **Affert. II.** Si non constat, decimas esse locatas aut venditas, aut quando de hoc quidem constat, at diu pretium solutum est decimatori acquiescenti & illud acceptanti à colonis renuentibus eas solvere in natura, consuetudo, & præscriptio inducere potest, ut non detur obligatio eas solvendi in natura, sed tantum in pretio. Ita sentio cum *Illust. D. Schmid ad cit. art. 8. n. 3.* Ratio primæ partis est: quia si non constat, quo titulo hæcenus solutum duntaxat pretium fructuum fuerit, ex tempore inæmoriæ præsumi & allegari poterit constituti, vel privilegij, similisve alius titulus, uti ex varijs legibus probat *Covarr. in reg. Possessor p. 2. §. 4. n. 6. V. Poterit, & l. 1. var. c. 17. n. 5. V. Sed si.* Ratio secundæ partis est: quia si coloni renuerunt solvere decimas in natura & acquiescente decimatore dederunt tantum pretium, obtinuerunt quasi

possessionem, cui si juncta fuit bona fides (quæ tamen vix adesse poterit, si constat de venditione vel locatione prius factâ) accedatque simul tempus ad præscriptionem requisitum, non est ratio, cur locus præscriptioni contra decimatorem esse nequeat, ut constat à fortiori ex ijs, quæ de præscriptione immunitatis ab onere decimarum dixi *n. 291. & de consuetudine n. 260. & seqq.* Quantum verò tempus ad hujusmodi præscriptionem requiratur, dictum est à *n. 297.* Neque obstat, quòd laici præscribere decimas nequeant, ut fusè ostendi à *n. 476.* tametsi enim præscribere jus decimandi nequeant, possunt tamen præscribere immunitatem, ac consequenter, & quidem à fortiori, certam rationem ac modum solvendi, cum sic nihil spirituale præscribant. Pariter non obstant, quæ *n. 561. ex tit. 28. art. 8. Stat. Bav.* recitavi: sunt enim tantum intelligenda de casu assert. primæ, non verò de secundæ.

QUÆSTIO VII.

Quando solvende sint Decimæ?

SUMMARIUM.

567. Ratio dubitandi ex c. 7. de Decim.
 568. Prædiales statim post fructus collectos solvenda sunt.
 569. Solvitur objectio.

570. Personales in fine anni solvuntur.

571. Decima ex animalium fructibus, quando isti sine matre nutrirî possunt.

LI

Quam

567 **Q**uamvis *c. 7. h. t.* unâ regulâ hæc quæstio decidi videatur, cum sine discrimine fructuum absolute ibi asseratur, decimas statim collectis fructibus persolvendas esse: varia tamen solutionis faciendæ tempora pro varietate rerum, ex quibus illæ solvuntur, assignanda esse, constans est omnium DD. sententia.

568 **A**ssert. I. Decimæ prædiales statim post collectos fructus solvendæ sunt. Ita deciditur *cit. c. 7. ibi: Mandamus, quatenus eos cogatis, ut decimam statim fructibus collectis persolvant.* Qui textus, cum de aliquibus saltem fructibus intelligi debeat, commodissimè sumitur de prædialibus, ut ex dicendis patebit: estque decisio conformis legi Divinæ *Exodi 22. v. 29. Judæis scriptæ Decimas tuas & Primitias tuas non tardabis reddere.* Accedit, quòd cum præceptum de solvendis decimis sit affirmativum, & sic non obliget pro semper, certum tempus pro illo assignari oportuit: at nullum commodius, quàm illud, quo collecti fuerint fructus, assignari potuit; tum quòd aliàs portio Ecclesiæ debita per moram facile perire posset; tum quòd illa tunc incipit habere jus magis certum & dominium fructuum quoad decimam partem, ut loquitur *Suar. c. 37. n. 3.* Ex quo idem alitque post *Gloss. Panor. ac Rebuff.* inferunt, si idem prædium bis tæve eodem anno fructus se-

rat, decimas inde solvendas non esse simul, v.g. in fine anni, sed singulas esse reddendas suo tempore, nimirum statim ac singuli fructus collecti fuerint.

Neque valet, si quis fortè dicat, *169 ex cit. c. 7.* desumi, quòd decimæ in agris peti non possint, sed tantum, quòd in horreis; eò quòd tunc demum fructus collecti dicantur: nam juxta communem DD. per collectos fructus ibi intelliguntur percepti; *perceptionem autem fructus accipere debemus, non si perfecte collecti, sed etiam cepti ita percipi, ut terrâ continere se fructus desierint,* ut inquit *Labeo l. 78. ff. de rei vind.* Hinc ad bonæ fidei possessorem fructus pertinent, quoquo modo à solo fuerint separati, ut dicitur *l. 25. §. 1. ff. de Usur. & l. 38. ff. prim. ff. de acquir. rer. dom.*

Assert. II. Decimæ Personales, sicubi in usu sunt, debentur in fine cujuslibet anni. Ita tradit communis post *Alenf. Panor. ac Joan. Andr. contra Card. in c. 28. h. t. g. 16.* qui ait, statim solvendas esse, quando lucrum factum est, eò quòd lex inter personales & prædiales non distinguat. Verùm *cit. c. 7.* loquitur de fructibus, ac idcirco solum de prædialibus decimis, nec ulla lex alia asserit universim de decimis, vel in specie de personalibus, eas statim solvendas esse. Unde bene asseritur, personales in fine singulorum annorum solvendas esse, quia hoc Ecclesiæ est utilius, & magis

gis accommodatum moribus humanis, ut ait Suar. *l. c. n. 3.* utilius quidem, quia particularis solutio multa incommoda affert *l. 3. ff. fam. ereisc. c. 5. de pignor.* magis verò accommodatum moribus hominum, quia tributa, census, & pensiones, quibus decimæ personales æquiparantur, ordinariè in fine anni solvuntur. Monet tamen Rebuff. *g. 12. n. 4.* post Anton. de Butrio ac alios, non debere recusari, si intra annum solvuntur, ac recusari non posse certum esse existimat Monet. *c. 6. g. 3. n. 13.* Dilatio verò ultra annum non est permittenda, nisi consuetudine sit introducta, ut notat Suar. *l. c.* Monet idem Rebuff. *n. 5.* cum Hostiensi, expedire ex lucro statim separari decimam partem, eamque postea Curato indigenti dari, in eleemosynas, aliæque pia opera expendi, idque ait se vidisse factitatum à multis, addens *n. 6. c. sic mercatores debent & alij artifices facere, si prosperè velint sibi omnia succedere, ut docet Gloss. & Doct. in c. decima l. 6. g. 1.* Observant denique universi, dum de decimis personalibus agunt, quoad tempus solvendi consuetudinem observandam esse.

171 Assert. III. Decimus animalium

foetus solvendus est, cum lacte est depulsus, & sine matre nutriri potest, ut post Joan. Andr. Anchar. ac Boich. in *c. 7. h. t.* tradunt omnes. estque decimum Jure nostro Patrio *tit. 28. art. 16.* Wo auch der Blutz Zehendt gebräuchig/ den soll man geben/ wann die Thier außereit zeitig. Additur (quod singulare hic est & juxta dicta *n. 559.* in alijs fructibus non permissum) im Blutz Zehendt mag man von jeder Sorten von einem Jahr zum andern zehlen. Ratio, cur decimandi non sint foetus nisi lacte depulsi, est, quia sicut juxta *l. 68. ff. de solut. furioso & pupillo* absque tutoris & curatoris auctoritate non rectè solvitur, *ne datio ex illorum imbecillitate pereat;* ita foetus dandus non est, quia ex sua imbecillitate periret. Ubi decimæ ex reliquis animalium fructibus consuetudine abrogatæ non sunt, solvi debent, quando illi sunt collecti; nimirum lana, quando oves sunt detonsæ; lac & mel. quando sunt collecta; casei & butyrum, quando sunt confecta. Verum ut præter alios notant Rebuff. *cit. g. 6. à n. 31.* & Suar. *l. c. n. 6.* hic maxime observandæ sunt consuetudo & privatæ transactiones.

